

Ivar van der Walle

Aluminiumfolie

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

‘Would you believe it, Ariadne?’ said Theseus. ‘The Minotaur scarcely defended himself.’

– Luis Borges, *The House of Asterion*

De rug van een man
is expressiever dan wat
hij achttien jaar lang
heeft gezegd

– Tove Ditlevsen, *Er woont een meisje in me dat niet sterven wil*

Er wordt een wasmachine op je schouders gelegd.

Je kan geweldig tillen.

‘Zo, daar hoeven we niets meer aan te doen.’

WEGWERPPRODUCTEN

In bloei

Zie de jongens bloeien.
Zie ze parelen langs verchroomd metaal,

zichzelf tot doorweekt vermoeien
in tl-verlichte kassen gevuld met roestvrij staal.

Zie ze badend in eigen zweet.
Ze hoeven niets te zeggen,

alleen te fronsen en te snuiven omdat elk van hen zichzelf verbijt
op een dieet van kip en rijst en brakke wintergrond waar zij

de twijgen uit hun jeugd verruilen voor vrucht en blad, betonnen
oppomphanonnen.
Jongens zijn seizoensgebonden.

Bij lange nachten blozen zij onder het heffen van dumbbells,
halters, kettlebells.
Hun tederheid ligt verzonken in reps van 30 kilo, 40, 50.

In sets van drie leggen zij zich neer
bij besluiten buiten hen genomen.
In de balling van hun biceps rolt een eerste dikke ader onder de
haarloze van was gemaakte huid.

Alles wat je niet kunt zeggen kun je verstoppert,
kun je via proteïnepoeder creatine in je spierballen proppen,

om zich tijdens de zomer bloot te geven
op een zorgvuldig uitgekozen strand,
de vriendinnenklikjes aan te kijken,

die lippenlikkend hun ogen laten leiden langs de gestroomlijnde
lijven, vanaf hun handdoek
in hun met bladgoud bedekte bikinibroekjes die de nauwkeurig
geharste haarlijnen verbergen.

De laag is dun
en de lucht zo droog dat je elkaar haast aanraken moet.
Wanneer ze elkaar gevonden hebben tilt hij haar in een publiek
toilet of douchegebouw

beheerst als ieder tillen ter hoogte van zijn schoot
om haar summerproof body op de proef te stellen.

De geile schaamte wortelt zich tussen de voegen van de tegels
voor de lust hen overwoekert.

Haar blik richt zich op zijn rood vervellende schouder,
de nectar rond zijn vers gezette oorbel.

Hij verontschuldigt zich
wanneer hij haar tegen de wand stoot.

Aan het einde van de oogsttijd sjokken de eeuwig jonge lichamen
als geknakte zonnebloemen met een kop vol zaad op badslippers

terug de bus in richting huis.
Twee aan twee zitten orchideeën,

lelies met vergeten glitter op hun gezicht,
valt een lavendelbloem na nog geen drie minuten gelukzalend
tegen het raam in slaap.

Aluminiumfolie

Wanneer ik een zoon krijg,
maak ik van hem een rol aluminiumfolie.

Ik bewaar hem goed naast
bakpapier, reservesleutels en deegroller in een la.

Ik herken hem niet.
Ik scheur vellen los,

dek daar de overgebleven
ovenshotel

die stond af te koelen
en nu is afgekoeld mee af.

De folie vouwt zich zonder moeite om het eten,
kreukt waar mijn handen druk zetten.

Gespannen nu zie ik een deel van mij
zo dun dat het door zuchten al scheurt.

Ik houd mijn aanrakingen kort
zoals ik doe bij deurbellen of heet water.

Krijg ik trek in meer,
stop ik hem met schotel en al in de oven.
Het licht van een koelkast is zo akelig vlug.